

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om kommunal Lægehjælp.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3239).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Brorsen: Som det blev udtalt af den højtærede Justitsminister ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, er det udarbejdet af Medicinalkommissionen og allerede for en Maaned siden tilstillet Rigsdagen derfra. Jeg tør som Medlem af Medicinalkommissionen sige, at denne Sag har været Genstand for en meget grundig Forhandling; alle de Synspunkter, som kan anlægges, har været fremme. Kommissionen har haft den Mening, at Spørgsmaalet om den kommunale Lægehjælp og om Omordningen af hele vort Embedslægevæsen hang i den Grad nøje sammen, at man ikke kunde tænke sig den ene Sag fremmet, uden at den anden fulgte umiddelbart efter. Derfor tror jeg, at man ogsaa maa have et Lovforslag om Omordning af Embedslægevæsenet, om hvilket Forhold Kommissionen ogsaa har udarbejdet et Lovforslag, til Behandling samtidig med det foreliggende Lovforslag. Naar man er kommet til det Resultat, at Sygeplejen bør gaa over til Kommunerne, er det paa Grundlag af den Udvikling, der er foregaaet i Aarenes Løb. Da man i sin Tid fik Embedslægeinstitutionen oprettet i de forskellige Egne, var det særlig, fordi man herude havde en Fattigpraksis, som maatte besørge, men i den Henseende er der sket en uhyre Forandring i Tidens Løb, såaledes at Embedslægerne har faaet mange andre Pligter med Hensyn til rent hygiejniske Forhold. I den Henseende er man saare langt fra Enden. Der er en Række Spørgsmaal, som maa løses i den kommende Tid, og det vil medføre, at Embedslægerne faar et endnu større Arbejde at udføre end hidtil. Enten maa vi derfor fordoble eller maaske tredoble Embedslægerens Antal, for at de skal kunne bestride Arbejdet, naar de som hidtil ogsaa skal besørge den kommunale Fattigpraksis, eller ogsaa maa man indskrænke deres Antal og fritage dem for Pligten til at besørge denne Praksis. Det sidste har vi foretrukket ogsaa af den Grund, at det viser sig, at man i flere og flere Kommuner bruger Distriktslægerne mindre end tidligere; man har ganske vist deres Hjælp gratis, for saa vidt angaar de fattige og de alderdomsunderstøttede, men

der er Bestemmelser, hvorefter der skal ydes Befordringsgodtgørelser og Diæter, såaledes at de Kommuner, der har langt til Distriktslægen, ser deres Fordel ved at benytte en Læge i Nærheden. I Øjeblikket er der saadan noget som 40 pCt. af Kommunerne, der ikke benytter Distriktslægen, og det har, som sagt, bidraget til, at vi har foreslaaet at komme bort fra denne Institution; der er ingen Mening i, at enkelte Kommuner skal have den Fordel fremfor de andre at kunne benytte Distriktslægen. Det er Købstadkommunerne, der under de nuværende Forhold mest lukrerer ved den bestaaende Ordning, idet Distriktslægerne bor i Købstadkommunerne, saa at man der har meget let Adgang til dem. Derfor benyttes de ogsaa mest i Købstæderne. Man har ment, at Kommunerne burde stilles lige her, og at man kunde fritage Embedslægerne for den Pligt, de efter den bestaaende Lov har. Man har ogsaa gjort dette af den Grund, at man i Kommunerne mere og mere er kommet ind paa den Betragtning, at de fattige og alderdomsunderstøttede, overhovedet alle, skal kunne have frit Lægevalg, ikke være bundne til en bestemt Læge, Embedslægen, men have Lov til at vælge deres Læge lige i Nærheden. Ikke mindst er det fra Lægerens Side paastaet, at det er af meget stor Betydning for Sygdommens heldige Forløb, at vedkommende Patient har stor Tillid til den Mand, han betjenes af. Ogsaa dette Forhold har man ment at maatte tage i Betragtning indenfor Medicinalkommissionen, og man har derfor ment, at man burde gaa i den Retning, som her er antydnet i Lovforslaget.

Naar man nu ser paa selve Lovforslaget, er der egentlig meget at sige om det. For det første kan der siges, at hele Lovforslaget egentlig rummes i § 1, der altsaa kort og godt siger, at den kommunale Lægehjælp skal i Fremtiden fuldstændig overgaa til Kommunerne. Det er altsaa dem, der arrangerer sig med een eller flere Læger, som de har Lyst til; Embedslægerne har ikke Pligt for Fremtiden til at yde Lægehjælp der. Jeg har ikke noget imod Bestemmelserne i § 1. Heller ikke har jeg noget imod, at de Kommuner, der nu har en Særstilling paa Grund af afsides Beliggenhed eller derved, at de har faa Indbyggere, faar en Hjælp fra Statens Side, som vi allerede kender det, idet der nemlig paa de aarlige Finanslove findes en Sum til at støtte dem med Tilskud til Lægehjælp.